

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312219307
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4312219307.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX M., zastúpeného: Mgr. E. Bodnár, advokát so sídlom Továrenská 1, XXX 03 M., proti žalovanému: Q. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S. C. XXX, zastúpenému: JUDr. Ladislav Ščury, advokát so sídlom Mierová 1725, 022 XX Čadca, o zaplatenie sumy 2.750,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 31. januára 2XX9 č.k. 12Cpr/6/2XX3-239, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom I. výrokom konanie v časti zaplatenie istiny vo výške 14,44 eura zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 182,32 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 182,32 eura od 19.10.2012 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 86 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (IV. výrok). Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 179 ods. 1, 2, § 182 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce, § 517 ods. 1, 2, § 657 Občianskeho zákonníka, § 144, § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

1.2. V časti týkajúcej sa vrátenia pôžičky vo výške 1.748,24 eura mal súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca za vyššie uvedené obdobie okrem nárokovateľnej mzdy vyplatil žalovanému aj ďalšie finančné prostriedky. Konštatoval však, že žalobca relevantnými dôkazmi nepreukázal uzatvorenie zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným ani len v ústnej forme. Uzatvorenie zmluvy o pôžičke nepreukázala ani výpoveď svedka. Nebol preukázaný ani dôvod vyplatenia vymáhanej sumy žalovanému. Nezistil ani dôvod, pre ktorý by zaviazal žalovaného na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca ani v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcu v časti uplatneného nároku vo výške 1.748,24 eura titulom vrátenia pôžičky, žalobu ako nedôvodne podanú zamietol.

1.3. Uviedol, že žalobca sa po čiastočnom späťvzatí žaloby domáhal aj zaplatenia sumy 1.002,47 eura titulom náhrady škody, ktorá pozostávala zo sumy 805,71 eura, ktoré ako zamestnávateľ žalovaného zaplatil za odťah vozidla v príčinnej súvislosti s porušením pracovných povinností žalovaného (odparkovanie vozidla na zákaze stáť) a zo sumy 196,76 eura za neoprávnené výbery z platobnej karty, ktorá bola poskytnutá žalovanému a ktoré žalovaný nevyúčtoval.

1.4. Vo vzťahu k sume 805,71 eura bolo medzi stranami sporné, z akých dôvodov došlo k odťahu motorového vozidla (kamiónu) vo vlastníctve žalobcu počas pracovnej cesty žalovaného v S.. Preukázané bolo, a zo strany žalovaného ani nebolo popierané, že k tejto udalosti došlo pri plnení jeho pracovných úloh. Žalobca tvrdil, že žalovaný porušil pravidlá cestnej premávky a zákony platné v S.. Žalovaný naopak súdu predložil dôkaz (č.l. 62), že motorové vozidlo, ktoré bolo odtiahnuté, bolo nepojazdné. Z uvedeného dôkazu súd prvej inštancie vyvodil, že tvrdenie žalobcu nebolo preukázané, a to ani výpoveďou svedkyne, ani ďalšími relevantnými dôkazmi. Konštatoval, že v danom prípade jediným dôkazom, ktorým mohol žalovaný preukázať svoje tvrdenie, bolo potvrdenie Ministerstva dopravy, verejných prác a správy vód v S., ktorým by poprel tvrdenie žalobcu. Poukázal, že žalobca sa mohol obrátiť priamo na uvedenú zahraničnú inštitúciu a preukázať svoje tvrdenie, že žalovaný ako zamestnanec zaparkoval motorové vozidlo na zákaze stáť a týmto porušil svoje povinnosti. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca okrem vzniku škody, ktorá skutočnosť nebola sporná, nepreukázal splnenie ostatných predpokladov pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným zamestnancom a to, že škodu zavinil žalovaný porušením povinnosti pri plnení pracovných úloh, príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti, a zavinenie. Preto v časti o zaplatenie sumy 805,71 eura za odťah vozidla považoval nárok žalobcu za nedôvodný a žalobu aj v tejto časti zamietol.

1.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že pre zodpovednosť zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať podľa § 182 Zákonníka práce je charakteristické, že je to subjektívna zodpovednosť založená na princípe prezumpcie viny zamestnanca a zásadne sa uhrádza celá skutočná škoda (schodok). Zavinenie zo strany zamestnanca sa predpokladá, zamestnávateľ ho nedokazuje, zamestnanec sa však môže tejto zodpovednosti „vyviníť“ (exkulpovať) celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Túto zodpovednosť preberá zamestnanec na seba uzavretím písomnej dohody o hmotnej zodpovednosti, ktorá musí byť písomná, môže byť uzatvorená iba so zamestnancami, ktorí dovŕšili 18 rokov veku a jej predmetom môžu byť hodnoty určené na obeh alebo obrat a ktoré sú povinní vyúčtovať, inak je neplatná. Zodpovedný zamestnanec s týmito zverenými hodnotami osobne disponuje po celú dobu, po ktorú mu boli zverené. Ak by zverené hodnoty nevykazovali uvedené znaky, dohoda o hmotnej zodpovednosti by bola neplatná. Ide najmä o hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu a podobne. Vylúčené sú základné prostriedky napríklad motorové vozidlá a predmety drobné a krátkodobé (napríklad inventárne predmety).

1.6. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 19.09.2011 uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti (č.l. 170), ktorá skutočnosť nebola sporná. Žalovaný namietal platnosť uvedenej dohody v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Podľa bodu 1 tejto dohody v súvislosti s prevzatím funkcie prevzal na základe inventarizácie: inventarizácia je vedená vo vozovom zošite prideleného vozidla, platobná karta: DKV, MAESTRO ... pridelené peňažné prostriedky, pričom podľa bodu 2 dohody o hmotnej zodpovednosti sa zamestnanec zaväzuje v súlade s platnými predpismi prijímať a vydávať zverený majetok podľa predložených odsúhlasení a oprávnenými osobami schválených účtovných dokladov preberá na základe tejto dohody hmotnú zodpovednosť za prevzaté a zverené hodnoty uvedené v bode 1 ako aj hodnoty, ktoré prevezme v súvislosti s vykonaním svojej funkcie, preberá zodpovednosť i za prípadný schodok na týchto hodnotách, pokiaľ by nepreukázal, že tento schodok nezavinil. Podľa bodu 3 dohody o hmotnej zodpovednosti, pre prípad zisteného schodku na zverených hodnotách, za ktoré prevzal hmotnú zodpovednosť, sa zamestnanec zaväzuje nahradiť ho v plnej finančnej hodnote. Konštatoval, že dohoda o hmotnej zodpovednosti neobmedzuje zodpovednosť zamestnanca len na tie hodnoty, ktoré sú mu zverené uzavretím dohody o hmotnej zodpovednosti. Podpísaním dohody berie na seba zamestnanec zodpovednosť za schodok na akýchkoľvek hodnotách, ktoré budú zamestnancovi zverené kedykoľvek po uzavretí dohody, ak pôjde o predmety, ktoré môžu byť predmetom dohody. Fakt, že hodnoty zverené zamestnancovi nie sú priamo identifikované v dohode nie je na ujmu platnosti tejto dohody. Nevyžaduje sa, aby zamestnanec mal tieto predmety sústavné u seba v osobnej opatere, stačí, ak ich má zabezpečené proti zásahu inej osoby. Vykonaným dokazovaním zistil, že dohoda bola uzatvorená v písomnej forme, obsahuje všetky podstatné náležitosti, je podľa obsahu určitá a zrozumiteľná, preto sa nestotožnil s námietkou žalovaného, podľa ktorej bola neplatná.

1.7. Žalobca si uplatnil podľa § 182 Zákonníka práce zaplatenie sumy 196,76 eura ako škodu za schodok na zverených hodnotách, ktoré boli preukázateľne zverené zamestnancovi na základe platnej uzatvorenej dohody o hmotnej zodpovednosti. Z predložených dôkazov zo strany žalobcu, ako aj z vyšetrovacieho spisu, ktorý súd prvej inštancie zabezpečil v rámci vyšetrovacieho princípu podľa § 319 CSP, bolo preukázané, že žalovaný vybral a použil z pridelených platobných kariet finančné prostriedky v celkovej výške 182,32 eura. S poukazom na toto doplnené dokazovanie a rozpor medzi dôkazmi

predloženými žalobcom a dôkazmi z vyšetrovacieho spisu, žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 14,40 eura späť. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, a tieto skutočnosti žalovaný v rámci svojej výpovedi aj potvrdil, že uvedené výbery zo zverenej platobnej karty po skončení pracovných ciest nevyúčtoval a ani nepožiadav po skončení pracovného pomeru o vykonanie inventarizácie podľa § 184 ods. 3 Zákonníka práce. Žalovaný sa tak zo zodpovednosti nevyvinil, a to ani len sčasti, a nepreukázal, že vyčíslený schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Keďže v tomto prípade sa predpokladá zodpovednosť zamestnanca a bolo povinnosťou žalovaného, preukázať, že škodu nezavinil, žalobe v časti o zaplatenie sumy 182,32 eura vyhovel. Uvedenú sumu priznal žalobcovi s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 19.10.2012, t.j. odo dňa podania žaloby, ako si uplatnil žalobca a kedy je zrejmé, že žalovaný sa dostal plnením do omeškania, až do zaplatenia, podľa § 517 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keďže zmluvný vzťah medzi stranami sporu vznikol pred 01.02.2013. Priznanú sumu spolu s príslušenstvom uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v zmysle § 232 ods. 3 CSP.

1.8. S poukazom na späťvzatie žaloby v časti zaplatenia sumy 14,40 eura konanie zastavil v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1, 2 CSP a § 146 ods. 1 CSP.

1.9. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP s tým, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 86 %, keďže žalobca aj žalovaný boli v konaní procesne úspešní čiastočne. Žalobca zavinil zastavenie konania v zastavujúcej časti a s poukazom na pomer úspechu žalobcu a žalovaného (úspech žalovaného 93 %, úspech žalobcu 7 %) je nárok žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 86 % o ktorej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením v zmysle citovaného ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie voči III. a IV výroku a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Tvrdil, že k vyúčtovaniu sumy 805,71 eura došlo z dôvodu, že žalovaný porušil pravidlá cestnej premávky a zákony platné v S., ktorú skutočnosť potvrdila svedkyňa F., špeditérka, a potvrdil to aj svedok V., vedúci dopravy. Porušenie pracovných povinností žalovaného spočívalo v zaparkovaní vozidla na zákaze stáť. Namietal, že potvrdenie predložené žalovaným je obyčajný predtlačný formulár, ktorý neobsahuje žiadne identifikačné údaje (chýba meno a priezvisko žalovaného, obchodné meno žalobcu, evidenčné číslo vozidla, dátum vystavenia). Tvrdil, že vozidlo nebolo nepojazdné, lebo nedošlo k jeho oprave, ani na mieste ani neskôr počas ďalšej jazdy a žalovaný sa s ním vrátil bez opravy na B.. Pokiaľ by žalovaný riešil situáciu nepojazdného vozidla, určite by to oznámil žalobcovi, lebo to bola jeho povinnosť, respektíve bol by k dispozícii cez telefón a nenechal by vozidlo odstavené bez dozoru. Žalovaný sa pobil so zamestnancami odťahovej služby lebo vedel, že vozidlo zaparkoval na zakázanom mieste. Tvrdil, že potvrdenie vydalo M. ktoré môže vydávať dokumenty iba v rámci provincie L. pričom vozidlo bolo dotiahnuté v meste V. sa nachádza v provincii N.-A.. Potvrdenie predložené žalovaným si môže hocikto stiahnuť z príslušnej webovej stránky, preto túto listinu nie možné považovať za relevantný dôkazný prostriedok.

3.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči II. a IV výroku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu vo vyhovujúcej časti zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

3.2. Poukázal na svoju výpoveď pred súdom prvej inštancie, v ktorej uviedol, že pri poslednej ceste vybral peniaze 50 eur na jedlo a 50 eur na ubytovanie, ktoré nevyúčtoval, na iný výber si nepamätá. Namietal, že súd prvej inštancie sumu 182,32 eura kvalifikoval podľa § 182 Zákonníka práce. Zopakoval svoju námietku z konania pred súdom prvej inštancie, podľa ktorej dohoda o hmotnej zodpovednosti, ktorú uzatvoril so žalobcom je neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný právny úkon. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 244/2007, tvrdil, že nemohol za to, že sa mu vozidlo pokazilo z dôvodu vytekajúcej nafty, z ktorého dôvodu ho odstavil na mieste kde bol zákaz stáť. Po odťahnutí odťahová služba vytiahla z vozidla 50 l nafty, aby nevytekala. Vozidlo mu bolo odovzdané až na druhý deň, preto sa musel ubytovať v hoteli a na tento účel vybral 50 libier, o čom informoval žalobcu. S poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR Cpj 50/75 tvrdil, že žalobca ho pri uzatváraní dohody o hmotnej zodpovednosti riadne nepoučil o rizikách, ktoré súvisia s výkonom činnosti, preto je nespravodlivé, že

od neho požadovať zodpovednosť za schodok na zverených hodnotách. Všetky výbery uskutočnil pri plnení pracovných povinností, neporušil žiadnu povinnosť z pracovnej zmluvy, a preto mal zato, že je z tejto zodpovednosti vyvinený.

3.3. Tvrdil, že žalobca bol oboznámený s tým, že k výberom z platobnej karty došlo v dôsledku nepojazdnosti vozidla, ktoré mu odovzdal. Namietal, že v dôsledku následného nevyúčtovania týchto nákladov má zaplatiť vzniknutý schodok. Žalobca bol povinný vykonať inventarizáciu, zvolať škodovú komisiu a potom podať žalobu na súd. Keďže mu nepredložil súpis z inventarizácie na vyjadrenie, mal zato, že nebol povinný požiadať o vykonanie inventarizácie podľa § 184 ods. 3 Zákonníka práce.

4.1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti mala všetky náležitosti a preto bola uzavretá platne. Žalovaný uznal, že používal jeho platobnú kartu a aj v odvolaní potvrdil, že výbery zo zverenej platobnej karty riadne nevyúčtoval. Rovnako žalovaný uznal, že vozidlo zaparkoval na mieste, kde bol zákaz stáť.

4.2. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zopakoval svoju argumentáciu pri uplatnení jednotlivých odvolacích dôvodov. Poukázal na výpovede žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho tvrdenia v odvolaní a tvrdil, že žalovaný svoju výpoveď menil. Tvrdil, že ak od'ahová služba vytiahla z nádrže 50 l nafty, bolo tak z dôvodu, že nádrž bola plná, nie pre nepojazdnosť vozidla.

5.1. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa s ním nestotožňuje a žiadal, aby ho odvolací súd ako nedôvodné zamietol. Mal zato, že súd prvej inštancie postupoval správne, či už po stránke skutkovej alebo právnej, keď žalobu III. výrokom vo zvyšnej časti zamietol, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

5.2. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zopakoval svoju argumentáciu z odvolania. V následnom vyjadrení uviedol, že žalobca vytrháva z kontextu jeho prednesy a manipuluje ich vo svoj prospech.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané stranami sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňajú náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolaní (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný, ako zamestnanec, a žalobca, ako zamestnávateľ, uzatvorili dňa 16.09.2011 písomnú pracovnú zmluvu s pracovným zaradením zamestnanca vodič - opravár na dobu určitú do 19.03.2012 s 3- mesačnou skúšobnou dobou. Dňa 19.09.2011 uzatvorili strany sporu dohodu o hmotnej zodpovednosti, podľa ktorej žalovaný v súvislosti s prevzatím tejto funkcie prevzal na základe inventarizácie: inventarizácia je vedená vo vozovom zošite prideleného vozidla, platobná karta: DKV, MAESTRO ... pridelené peňažné prostriedky. Podľa bodu 2 dohody o hmotnej zodpovednosti zamestnanec sa zaväzuje: v súlade s platnými predpismi prijímať a vydávať zverený majetok podľa predložených odsúhlasení a oprávnenými osobami schválených účtovných dokladov preberá na základe tejto dohody hmotnú zodpovednosť za prevzaté a zverené hodnoty uvedené v bode 1 ako aj hodnoty, ktoré prevezme v súvislosti s vykonaním svojej funkcie, preberá zodpovednosť i za prípadný schodok na týchto hodnotách, pokiaľ by nepreukázal, že tento schodok nezavinil. Podľa bodu 3 dohody o hmotnej zodpovednosti pre prípad zisteného schodku na zverených hodnotách, za ktoré prevzal hmotnú zodpovednosť, sa zamestnanec zaväzuje nahradiť ho v plnej finančnej hodnote. Dňa 19.03.2012 bol stranami sporu uzatvorený dodatok k pracovnej zmluve, podľa ktorého sa pracovný pomer pôvodne dojednaný na dobu určitú zmenil na dobu neurčitú opätovne s 3- mesačnou skúšobnou dobou. Žalovaný listom zo dňa 26.04.2012 oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe s tým, že pracovný pomer končí dňom 30.04.2012. Žalovaný listom zo dňa 25.04.2012 oznámil žalovanému skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo strany zamestnávateľa podľa § 72 Zákonníka práce s tým, že pracovný pomer končí dňom

25.04.2012. Pracovný pomer žalovaného u žalobcu skončil dňom 25.04.2012, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná.

9.1. V danej veci sa žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.337,36 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 758,32 eura odo dňa podania žaloby (19.10.2012) do zaplata. V priebehu konania vzal žalobu v časti o zaplata sumy 586,65 eura s príslušenstvom späť a súd prvej inštancie uznesením zo dňa 17. apríla 2015 č.k. 12Cpr/6/2013-127 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. septembra 2015 č.k. 25CoPr/5/2015-145 v tejto časti konanie zastavil a rozhodol o trovách konania. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu v sume 2.750,71 eura pozostávajúci zo sumy 1.748,24 eura ako nevrátenej pôžičky a sumy 1.002,47 eura titulom náhrady škody. Pred rozhodnutím súdu prvej inštancie vzal žalobu späť v časti o zaplata sumy 14,44 eura.

9.2. Žalovaný namietal, že žalobca bol povinný zaplatiť mu diéty, ktoré mu vyplácal spolu so mzdou. Výbery cez kreditnú kartu predstavovali nákupy nafty a iné nákupy, keď bol na ceste v S., pokazilo sa mu auto a mal zdravotné problémy. V priebehu konania tvrdil, že žiadne peniaze si nepožičal, z karty vybral, lebo sa musel ubytovať keď sa mu pokazil kamión v P. na čo mu dal žalobca telefonický súhlas, kamión bol odtiahnutý, lebo vytekala nafta.

9.3. Súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti zaplata istiny vo výške 14,44 eura zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 182,32 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 182,32 eura od 19.10.2012 do zaplata v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 86 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (IV. výrok). Žalobca napadol odvolaním III. výrok a žalovaný napadol odvolaním II. výrok, pričom obaja namietali aj IV. výrok týkajúci sa trov konania. Preto bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, zamietajúcej časti a v časti trov konania predmetom skúmania odvolacím súdom.

10. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinnosti pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a § 185.

12. Podľa § 182 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok.

13. Podľa § 182 ods. 2 Zákonníka práce, dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

14. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

15.1. Odvolací posudzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery.

15.2. V časti týkajúcej sa vrátenia pôžičky vo výške 1.748,24 eura považoval súd prvej inštancie za rozhodujúce, že hoci žalobca vyplatil žalovanému okrem mzdy aj ďalšie finančné prostriedky, nepreukázal uzatvorenie zmluvy o pôžičke so žalovaným ani žiadny iný dôvod ich vyplatenia, respektíve vyplatenie bez právneho dôvodu. Dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, podľa ktorých na základe zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému sumu 1.748,24 eura, preto v tejto časti žalobu ako nedôvodne podanú zamietol.

15.3. K nároku na zaplata sumy 805,71 eura ako náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi zaplatením za odťah vozidla v príčinnej súvislosti s porušením pracovným povinnosť žalovaného (odparkovanie

vozidla na zákaze státia) sa zaoberal dôvodom odtiahnutia vozidla vo vlastníctve žalobcu počas pracovnej cesty žalovaného v S.. Zistil, že k udalosti došlo pri plnení pracovných úloh žalovaného, ktorý predložil potvrdenie Ministerstva dopravy, verejných prác a správy vôd v S., podľa ktorého bolo vozidlo nepojazdné. Z uvedeného dôvodu konštatoval, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, podľa ktorého žalovaný porušil pravidlá cestnej premávky a zákony platné v S., a to ani výpoveďou svedkyne. Z takto vyhodnoteného dokazovania vyvodil záver, že okrem vzniku škody nebolo preukázané splnenie ostatných predpokladov pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným, ako zamestnancom, a to zavinené porušenie povinnosti pri plnení pracovných úloh a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Preto aj v časti o zaplatenie sumy 805,71 eura za odťah vozidla považoval nárok žalobcu za nedôvodný a žalobu aj v tejto časti zamietol.

15.4. Vo vzťahu k nevyúčtovaným výberom z platobnej karty súd prvej inštancie v prvom rade vyhodnotil dohodu o hmotnej zodpovednosti uzatvorenú medzi žalobcom, ako zamestnávateľom, a žalovaným, ako zamestnancom, ktorú považoval za platne uzatvorenú. Zistil, že žalovaný pri plnení pracovných povinností disponoval platobnou kartou, ktorú mu zveril žalobca a z ktorej žalovaný vybral a použil finančné prostriedky v celkovej výške 182,32 eura a tieto nevyúčtoval. Keďže žalovaný nepreukázal, že tento schodok vznikol bez jeho zavinenia, žalobe v časti o zaplatenie sumy 182,32 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 19.10.2012 (odo dňa podania žaloby) do zaplatenia, vyhovel.

15.5. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie stotožnil, preto napadnutý rozsudok, ako vecne správny, potvrdil. Rovnako správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže žalovaný bol v spore čiastočne úspešným, pričom pomer úspechu súd prvej inštancie vypočítal správne. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

16.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu a žalovaného uvedenými v odvolaniach.

16.2. Žalobca tvrdil, že k odtiahnutiu vozidla došlo z dôvodu porušenia pravidiel cestnej premávky a zákonov platných v S., pričom poukazoval na výpovede svedkov F.. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Súd prvej inštancie hodnotil vykonané dokazovanie výsluchom svedkov tak, že ním nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, pričom uviedol, že žalobca sa mohol obrátiť priamo na Ministerstva dopravy, verejných prác a správy vôd v S. a tým preukázať svoje tvrdenie, že žalovaný ako zamestnanec zaparkoval motorové vozidlo na zákaze státia a týmto porušil svoje povinnosti. Odvolací súd dodáva, že státie vozidlom na zákaze nevyučuje skutočnosť, že vozidlo bolo nepojazdné, hoci len z dôvodu úniku nafty. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že potvrdenie predložené žalovaným je predtlačný formulár, ktorý neobsahuje žiadne identifikačné údaje a vydal ho orgán, ktorý nebol oprávnený vydávať takého potvrdenia na mieste, z ktorého bolo odtiahnuté, s uvedenou námietkou sa odvolací súd nezaoberal, keďže nespĺňala charakter novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP.

16.3. Základom odvolania žalovaného boli tvrdenia, podľa ktorých peniaze vybral na jedlo (50 eur) a ubytovanie (50 eur alebo 50 libier), na iné výbery si nespomínal. Aj v odvolaní potvrdil, že výbery z platobnej karty, poskytnutej žalobcom pri plnení pracovných úloh, nevyúčtoval. Vzhľadom na porušenie povinnosti vyúčtovať použité peňažné prostriedky nepovažoval odvolací súd tvrdenia žalovaného za relevantné, keďže nevyúčtovaním čerpania platobnej karty vznikol schodok, za ktorý žalovaný nesie zodpovednosť podľa § 182 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce. Pritom nebola rozhodujúca inventarizácia, keďže nešlo o spoločnú hmotnú zodpovednosť. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca bol oboznámený s tým, že k výberom z platobnej karty došlo v dôsledku nepojazdnosti vozidla, ktoré mu odovzdal, svoje tvrdenie v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal. S opakovanou námietkou žalovaného, podľa ktorej dohoda o hmotnej zodpovednosti, ktorú uzatvoril so žalobcom je neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný právny úkon, dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v rozsudku v bodoch 18. a 19. Odvolací súd na jeho dôvody poukazuje a nepovažuje za potrebné ich opakovať. Ak žalovaný poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 244/2007, odvolací súd nevidel žiadnu súvislosť s danou vecou, ktorá spočívala v rozdielnych skutkových okolnostiach. Pokiaľ žalovaný s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR Cpj 50/75 tvrdil, že žalobca ho pri uzatváraní dohody o hmotnej zodpovednosti riadne nepoučil o rizikách, ktoré súvisia s výkonom činnosti, odvolací súd sa s uvedeným tvrdením nestotožnil. Pracovný pomer žalovaného u žalobcu vznikol dňa 16.09.2011 a dohoda o hmotnej zodpovednosti bola uzatvorená dňa 19.09.2011. Do skončenia pracovného pomeru dňa 25.04.2012 žalovaný používal platobnú kartu zverenú mu žalobcom a vedel, resp. musel vedieť, že použité peňažné prostriedky je povinný vyúčtovať, inak za vzniknutý schodok ponesie zodpovednosť.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 a 2 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, z dôvodu, že obe strany mali v odvolacom konaní úspech len čiastočný, keďže ani odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).